

de renyar com de fer un toc d'atenció. Però, en tot cas, Calleja afirma: "Tant si són els propis fills com els dels amics, s'ha d'exercir una disciplina positiva sense caure en l'autoritarisme. Marcar uns límits i raonar per què ho fem educa molt més que el càstig".

"Es més –continua explicant la psicòloga Neus Calleja–, sovint si es té bona relació i prou confiança amb els amics dels fills, un aspecte que és summament recomanable, ja es generarà un context apropiat per poder-ho fer". Ara bé, el que tampoc no es pot fer és estar atents només als comportaments que no ens semblen correctes, perquè això voldria dir que la relació amb ells únicament se centrarà a intervenir per renyar-los. "Per tant, no és convenient si volem tenir justa constància de com són les amistats dels nostres fills i què fan quan estan junts". És a dir, si convé es pot renyar els fills dels amics, però també és important felicitar-los quan fan coses bé.

Neus Calleja sosté l'opinió que "les criatures i els adolescents se senten més segurs quan estan

amb algú que marca límits i alhora hi mantenen una relació agradable". Per tant, posar-los límits o censurar d'una manera amable les actituds incorrectes els ajudarà a madurar.

Algunes limitacions

El psiquiatre i terapeuta Ramon Andreu, autor del llibre *El GPS secreto de nuestra mente* (editorial Octaedro), creu que els pares han de poder renyar els amics dels fills: "Però no de la mateixa manera que ho fem amb els nostres fills, perquè no podem pretendre que els amics facin les coses de la manera que nosaltres volem", raona.

De totes maneres, afirma: "Si que hem d'advertir-los del que han fet i que no ens ha agradat o no ens ha semblat bé, sobretot si el nostre fill és al davant. Si no ho féssim, nosaltres mateixos ens estariem desautoritzant davant dels nostres fills, perquè estariem deixant passar situacions que havíem dit que per a ells no estan permeses. En canvi, si el nostre fill en aquell moment no hi és i no és una qüestió perillosa, podem deixar-ho estar, podem no renyar-los, per-

què cada família estableix les seves normes i límits".

Ramon Andreu explica extensament en el seu llibre com s'ha d'exercir l'autoritat envers els fills. "Ha de ser una autoritat civil i moral, mai militar". I partint d'aquesta premissa estableix uns consells bàsics per aconseguir-la. Són els següents:

1) Diàleg i comunicació amb afecte.

2) Raonar sempre el perquè sí o el perquè no amb afecte.

3) Evitar pronunciar amenaces del tipus "No t'estimaré si fas això", "No anirem a un lloc si fas allò".

4) Procurar que sempre hi hagi comunicació, tenint en compte que de vegades l'hem de crear nosaltres, sobretot quan són petits, perquè ells encara en tenen poca capacitat. Els pares han d'estar atents a les criatures, s'han de fixar en les cares que fan i, llavors, fer-los preguntes. "Però tampoc no ha de semblar un interrogatori". Els fills han de notar els pares al costat, no a sobre aclaparant-los amb preguntes.

El grau de relació mana

Finalment, la psicòloga Estefania Carreño, coau-

tora del llibre *Consells per a pares imperfectes* (editorial Leqtor), remarca unes situacions que s'han de donar perquè els pares puguin renyar els amics dels fills. Cal que els fills hi estiguin implicats i que els pares tinguin una bona relació amb els pares de l'amic. "Cal ser molt diplomàtic també a l'hora d'indicar a l'amic del nostre fill que està fent una cosa malament, perquè justament el verb adequat és *indicar* que no han de fer alguna cosa". És a dir: "Al nostre fill el renyem, però als amics els indiquem que no estan actuant correctament". Hi ha una ratlla subtil entre el que es pot fer i el que no amb els amics dels fills, perquè s'ha de ser molt correcte i diplomàtic. "El to ha de ser molt diferent, perquè als nostres fills ens podem permetre dir-los alguna cosa fora de to, amb veu més alta, perquè forma part de les relacions íntimes de les persones, però amb els amics dels fills no ho podem fer". En resum, als fills els renyem; als amics els indiquem les coses. Després cada família és l'encarregada d'establir les normes que consideri importants. —

Separats amb nens, uniu-vos!

David Cirici

M'examino cada setmana

Hi ha separats que competeixen a veure qui es queda les criatures. N'hi ha que acorden la custòdia compartida, però tot i això competeixen a veure qui ho fa millor i amb qui estan més contents els nens, com si això fos un concurs. Hi ha, també, una minoria de sonats rics que competeixen econòmicament, a veure qui els compra més roba i qui els porta de viatge més lluny i en hotels més bons. Moltes d'aquestes competicions impliquen els fills, perquè en realitat el que tracten de demostrar els progenitors en competència, o si més no un dels dos, és que l'altre és una desgràcia: "Que no mengeu fruita, a casa el pare? Que us passeu el dia mirant la tele, a casa la mare? Que crida molt, el pare, quan no li feu cas? Que no us pregunta mai si heu d'estudiar, la mare?" Per desgràcia, aquesta mena de preguntes que posen les criatures en el dilema d'acusar el pare o la mare i de prendre part en una disputa absurda són bastant freqüents.

Pares competitius

Però, poc o molt, tots hi caiem. Jo, per exemple, acabo de treure un notable alt a l'examen d'operacions combinades i fraccions. No és que, com li passa a molta gent en somnis, hagi tornat a seure a l'aula escola de quan tenia deu anys, ni que faci un curs de comerç per correspondència. El que passa és que m'apunto com a pròpies les notes dels meus fills. Això sí: només en el cas que els resultats de la prova estiguin directament relacionats amb el fet que els hagi ajudat a repassar i m'hagi hagut d'esforçar durant una o dues hores per posar-me al dia amb la reducció de fraccions a comú denominador o amb els afluents dels rius de la Península.

No deu ser pas una idea tan rara, la meua, perquè l'altre dia li vaig preguntar al meu fill: "Què he tret de mates?" I em va dir que la seva mare també li preguntava el mateix. No li vaig voler preguntar si ella treia més bones notes que jo, perquè això faria més evident encara com arribem a ser de competitiu, però ho vaig pensar. La qüestió és que competim pels resultats acadèmics que corresponen al torn de cadascú! Estem ben pirats.

Però ben mirat és una competició bastant inofensiva, i fins i tot té coses bones, perquè potser contribueix a millorar el rendiment escolar dels nens. En tot cas, el que és patètic és que cada setmana ens examinem d'alguna cosa i esperem la nota amb gran emoció.

David Cirici és escriptor

